

TEATRE RROMANO

Fundació Privada Pere Closa

Sebastián Porrás Soto, Gemma Dausedas Yuste i Manuel Cortés Muñoz

CENT CAVALLS

EL PER QUÈ DEL NOMADISME

ELS VINT GITANOS DESPISTATS

Textos originals **Sebastián Porrás Soto** i adaptació **Gemma Dausedas Yuste**

Organitza:

FUNDACIÓ PRIVADA
Pere Closa
PER A LA FORMACIÓ I LA PROMOCIÓ DELS GITANOS A CATALUNYA

Amb la col·laboració de:

Obra Social "la Caixa"

CENT CAVALLS

(11 ALUMNES. Escenari amb una taula i quatre cadires. Isabel asseguda en una de les cadires. En un lateral el cavall, que comença a narrar la història. Els personatges no senten mai quan parla el cavall, només el pot sentir el públic.)

CAVALL1: *Jekh dives maskar-e divesa...* Un dia entre els dies, en un petit poble gadità anomenat Setenil, vivia un matrimoni gitano. En Josep i la Isabel, que són els meus amos.

JOSEP: Bon dia! Isabel, què et passa?

ISABEL: Ai Josep, ja no sé què fer. Enyoro els nostres negocis amb el bestiar...

JOSEP: Quins temps aquells... Quan anàvem a comprar i vendre cavalls, eugues, poltres i mules.

CAVALL: Malauradament, amb l'arribada de la pesta equina van morir tots els meus companys... Però jo em vaig salvar!

JOSEP: Ara hem de fer veritables filigranes per tirar endavant tota la família.

ISABEL: Què serà dels nostres fills? No tenim diners per menjar, ni per comprar roba ni medicaments, ni per anar a l'escola.

JOSEP: No t'amoïnis, segur que tard o d'hora, la nostra sort canviarà.

(entren els fills)

ANTONI: Pare, mare! Què hi ha per *jalar*? Tinc molta gana.

LOLI: Pare, aquesta tarda podem anar a passejar a en Júpiter?

JOSEP: En Júpiter?

CAVALL1: Aquest sóc jo, l'únic cavall que queda a la quadra.

JOSEP: El nostre pobre cavall és tort, sord i gras...

CAVALL1: Què?

JOSEP: ...Ja no té gaire esma per anar a passejar. Però després podreu jugar amb ell.

ISABEL: Antoni, Loli, el dinar és gairebé a punt. Abans de *jalar*, per què no li poseu una mica de pinso, faves seques i panyí a en Júpiter?

CAVALL1: Panyí vol dir aigua en *Rromano*, la llengua gitana.

LOLI: Tornem de seguida. Quina bona olor que fa.

ANTONI: Què has cuinat mare?

ISABEL: Un potatge de fonolls.

LOLI: Vinga Júpiter, cap a la quadra.

CAVALL1: Faves seques, el meu menjar preferit!

ANTONI: Hooora de menjar!

(Els nens se'n duen al cavall i el matrimoni se'ls queda mirant. Poc a poc canvia la llum i es canvia de posició la taula i les cadires per simular l'església. Marxen el matrimoni i entra el mossèn menjant un entrepà de xoriço)

MOSSÈN: Ja gairebé és l'hora, però abans m'acabaré l'entrepà. Aquest xoriço està deliciós! Xoriço...! jaja Com jo, que estic fet un bon "xorisset"...! *(fent un gest de pispa. Arriba la família i el cavall)*

ISABEL: Vaaa que farem tard al sermó.

LOLI: Mare, podem entrar amb en Júpiter a l'església?

ANTONI: No hi pot entrar. Que no veus que no hi cap a la cadira?

ISABEL: Jo vaig entrant, ja vindreu.

JOSEP: Deixeu a en Júpiter aquí i quan sortim ja el recollirem.

ANTONI: Fins ara Júpiter!

(entren. També arribem 5 feligresos més. Seuen a les cadires. El cavall fa un gest de complicitat amb el públic.)

MOSSÈN: Fills meus, haig de proclamar la virtut d'obsequiar a aquest humil mossèn. Per cada oca, porc o gall que algun veí em regali, el déu més diví de tots els déus recompensarà cent vegades aquesta ofrena.

FELIGRÈS1: Aquest mossèn és molt llest. Viu en una gran casa al centre del poble i té un terreny ple de vaques, *balichós*...

CAVALL1: Vol dir porcs en caló, la parla dels gitanos espanyols.

F1: ...gallines i cavalls.

F2: La veritat és que el mossèn viu sense estar-se'n de res.

F3: És clar! És que cada diumenge, en acabar la missa, alguns dels veïns li regalen mules, cabres i vaques.

F5: I per què ho fan?

F4: Ho fan amb la il·lusió que el déu més diví de tots els déus els recompensi per cent vegades.

F4: Així, el mossèn cada vegada té més plenes les quadres i l'estable.

F5: Quina barra!

MOSSÈN: Fills meus, podeu anar en pau.

(Tots s'aixequen i van sortint. Els feligresos marxen d'escena a canviar-se per fer de cavalls. El mossèn es queda dins l'església.)

JOSEP: Isabel, he pensat que podríem regalar el cavall tord, sord i gras al mossèn.

CAVALL1: Quèèèè?

JOSEP: A veure si així el déu més diví de tots els déus pot ajudar-nos a sortir de la mala temporada que estem passant.

ISABEL: Però home! Si el cavall tord, sord i gras és el darrer que queda a la quadra. És la nostra única esperança!

CAVALL1: Ben dit!

JOSEP: No et preocupis dona.

ISABEL: Com mantindrem als nostres fills?

ANTONI: Mare, potser el pare té raó. Potser el déu més diví de tots els déus ens recompensarà.

LOLI: i ens donarà cent vegades el valor d'aquest cavall!

ISABEL: Us heu posat tots d'acord?

CAVALL1: Jo no.

ISABEL: Feu el que vulgueu. Jo me'n vaig a casa. Adéu Júpiter.

ANTONI: Adéu Júpiter.

LOLI: Has estat un bon company. *(marxen tots tres)*

JOSEP: Mossèn! Vingui. El volia obsequiar amb aquest cavall. Es diu Júpiter.

MOSSÈN: Oooh moltes gràcies fill meu. Aquest obsequi serà recompensat, ja ho veuràs.

JOSEP: Així ho espero. (*marxa*)

MOSSÈN: Vaja, vaja, vajaaa...

CAVALL1: Quina olor a xoriço.

MOSSÈN: Molt bé noi, amb tu i els noranta-nou cavalls més que són a l'estable, ja en tinc cent! Anem Saturn.

CAVALL1: Jú-pi-ter!

(Marxen. Canvi de llums, es treuen les cadires i la taula. Entren 5 cavalls i ocupen l'espai de l'escenari. L'últim, Cavall 1)

CAVALL 2: Hola company.

CAVALL3: Un altre a qui han enganyat com a nosaltres.

CAVALL4: Més ben dit com als nostres amos.

CAVALL1: No sou ben tractats a les quadres del mossèn?

CAVALL5: Ben tractats? El mossèn gairebé no ens dóna res per *jalar* ni per beure.

CAVALL3: Només vol els obsequis de la gent del poble per enriquir-se cada cop més.

CAVALL1: Els meus amos no tenien diners però sempre guardaven un plat per mi. Favos seques, civada, pinso...

TOTS: Oooh...

CAVALL1: Jugàvem plegats i tenien cura de mi...

CAVALL2: Quina sort...

CAVALL4: M'ho puc imaginar...

CAVALL1: Companys, me'n vaig a buscar als meus amos. Recordo bé el camí i aprofitaré el silenci de la nit per escapar de l'avarícia del mossèn. Algú més ve amb mi?

CAVALL5: Jo vinc amb tu!

TOTS: I jo! I jo! Jo també!

CAVALLS1: Endavant!

(tots els cavalls comencen a marxar en fila acompanyats d'una música. Surten per una banda de l'escenari, donaran la volta per darrera, per tornar a sortir per la banda contrària i fer l'efecte que en són molts.)

CAVALL1: ...Noranta-vuit, noranta-nou i cent!

(Acaba la música i canvia la llum, a llum de dia. Apareix en Josep amb una galleda. Creua l'escenari. Torna a entrar tot esverat.)

JOSEP: No pot ser veritat! Isabeeeeel! Nois! Lleveu-vos, de pressa!

(apareixen la resta)

JOSEP: El déu més diví de tots els déus ens ha recompensat cent vegades!

ANTONI: Pare, què et passa?

JOSEP: Entreu a l'estable i compteu! *(marxen i tornen a entrar)*

ISABEL: Cent cavalls!

LOLI: En Júpiter també hi és!

(s'abracen i ho celebren. Arriba el mossèn)

MOSSÈN: Com has gosat robar-me els cavalls? Lladre insolent!

JOSEP: Senyor mossèn, gràcies. El déu més diví de tots els déus ens ha recompensat cent vegades pel cavall que li vaig regalar a vostè.

ISABEL: Gràcies senyor mossèn!

(marxen, es queda el mossèn sol.)

MOSSÈN: M'han donat una bona lliçó... Quina vergonya, no sortiré de casa en un quants dies...!

(marxa el Mossèn i entra el Cavall 1 amb unes herbes a la mà)

CAVALL1: A partir d'aquell moment, els negocis del Josep i la Isabel van anar cada vegada millor i van poder dur als seus fills a les millors escoles. Avui l'Antoni és advocat i la Loli, metgessa. Ah i el mossèn, que encara viu a Setenil, i no ha tornat a menjar xoriço mai més.

(se'n va menjant les herbes.)

EL PER QUÈ DEL NOMADISME

(14 ALUMNES. Una butaca en un lateral de l'escenari, entra un avi i dos nens, els seus néts. L'avi dorm. Els nens se'l miren i decideixen despertar-lo.)

NEN1: Avi, avi.

NEN2: Desperta.

AVI: M'havia quedat adormit.

NEN2: Avi, per què no ens expliques una d'aquelles històries que tant ens agrada?

NEN1: Sí, d'aquelles que van passar en un temps molt llunyà...

NEN2: ...Quan el nostre planeta encara no era com avui el coneixem...

AVI: ... I les bestioles que el poblaven eren d'allò més estrany.

NENS1: Sí!!

AVI: *Sas odova and-o cirlatuno vaxt.* El que us contaré va succeir en un temps molt llunyà i així entendreu la manera de viure nòmada que els gitanos hem dut durant segles i per què vam continuar viatjant d'un lloc a l'altre. Va, seieu.

NEN2: Diuen que encara molts de nosaltres continuem viatjant... amb la imaginació!

NEN1: A la recerca de l'horitzó! Oi avi?

AVI: Sí, a la recerca de l'horitzó. El poble gitano va néixer a la part que avui coneixem com l'Índia. Tenien el seu propi idioma, el *Rromano*. I van aprendre les ciències i les arts de la humanitat i els secrets de la natura.

NENS: Guaau! (*bocabadats*)

AVI: Un altre dels valors del poble gitano era el respecte a les persones, especialment les grans...

(entra Kamiro, un home gran que camina amb un bastó de canya. Després apareixen el seu fill, la seva jove i dos néts.)

KAMIRO: Fills meus, en els últims temps, us he ensenyat a vosaltres i a altres gitanos i gitanes els coneixements que jo he après dels meus avantpassats. Així, heu pogut aprendre a forjar el ferro i altres metalls...

FILL: Sí, i gràcies a això, podem fabricar rodes, arades i ferradures.

KAMIRO: També heu après els secrets ocults de les flors, plantes i arbres.

NÉT: Quan sigui gran, guariré a les persones malaltes, avi!

KAMIRO: Ben fet.

NÉTA: I jo també ho faré als animals!

KAMIRO: Ben dit! També, heu après a ser bons músics, artesans...

DONA: Miri oncle Kamiro, aquest cistell el vaig acabar ahir.

KAMIRO: És magnífic. Teniu un gran futur davant vostre. En canvi jo, fa anys que camino amb dificultats i he hagut de deixar el negoci del comerç de cavalls.

FILL: Però pare, en aquests anys ens has pogut ensenyar tots aquests oficis.

KAMIRO: I sóc feliç per això. Tenim bons oficis, respectem la natura, vivim amb esperances i el poble gitano és respectat. Però un dia haureu de volar..

NÉTA: Volar...? Com un ocell?

DONA: Què vol dir oncle?

KAMIRO: Heu de seguir buscant el vostre propi destí.

NEN: Però... el nostre destí és aquí.

KAMIRO: Teniu una missió: viatjar de poble en poble i compartir el que sabeu en tots els racons del planeta.

FILL: No marxarem del teu costat.

KAMIRO: Quan jo ja no hi sigui, començarà la vostra missió. Ara vull donar-vos una cosa.

(apareix el mirall màgic.)

NÉTS: Guaau...

NENS: Guaaau...

KAMIRO: Aquest mirall màgic guiarà les vostres passes a la recerca de la felicitat. Us portarà pels millors camins i us apartarà dels perills.

(Kamiro, lliura el mirall al seu fill. Kamiro marxa i la família va recollint lentament les coses.)

NEN1: Guau, el mirall màgic que el Kamiro va regalar a la seva família era com una brúixola.

NEN2: O com un GPS!

AVI: Jeje, exactament!

NEN2: I què va passar després avi? Van marxar?

AVI: Al cap d'un temps, en Kamiro, que ja era molt vellet, va morir. Va ser aleshores quan la família va començar el seu viatge cap a l'oest.

NEN1: I per què cap a l'oest?

AVI: Una llegenda diu que els *Rroma*...

NEN1: *Rroma* vol dir gitanos en *Rromano*.

NEN2: Ja ho sabia.

AVI: ...Diu que els *Rroma*, anaven buscant el sol...

FILL: Anirem a buscar el sol. Com que el sol es pon per l'oest, el perseguirem i potser així podrem tocar els seus raigs amb les mans!

NÉTS: Guaaau....

NENS: Guaaau...

(se sent una música. La Família comença a caminar per l'espai i es van trobant altres personatges que entren a escena. Conversen, comparteixen els seus coneixements i els nens juguen amb altres nens. Pas del temps. Acaba la música que seuen tots per l'espai, compartint conversa.)

1: És ben curiós com venint d'indrets tan llunyans, ens haguem fet tan bons amics.

2: Aquesta és la grandesa de la humanitat!

FILL: I no només bons amics... perquè sembla que l'amor també ha triomfat! *(tots riuen)*

2: És que l'amor no coneix diferències de colors!

NÉT: Va, deixeu-nos tranquils.

6: No teniu una altra cosa millor per fer? *(tots tornen a riure)*

3: Deixem-los que demà toca anar a vendre a mercat i no podran estar per gaires romanços.

4: Doncs haurem d'agafar forces, que demà ens espera un dia llarg. Mireu què hem preparat! *(treu una safata amb menjar)*

2: *Balichó* rostit! Deliciós.

5: I batut de plàtan i canyella de postres!

NÉTA: Bravo pels cuiners!

TOTS: Bravo, visca!

4: Quina meravella amics, m'hi quedaria tota la vida aquí.

3: I què seria de nosaltres sense l'ofici de viatjar?

1: Potser seria moment de quedar-nos a viure aquí.

6: A mi no m'importaria.

DONA: Hauríem d'emprendre de nou el nostre viatge.

FILL: Sí, com a molt, després del mercat.

NÉT: Jo ja estic cansat de tan viatjar...

4: Això de posar arrels m'agrada. I aquest lloc és molt bonic.

6: M'agradaria molt fer aquí la nostra casa.

3: No, no! De cap manera. Hem de continuar viatjant.

NÉTA: És clar! Nosaltres li vam prometre a l'avi Kamiro.

NÉT: Ja hem viatjat prou!

NÉTA: Però tenim una missió!

2: Marxarem d'aquí a dos dies.

5: Doncs jo no vull marxar. Aviat arribarà l'hivern i vull estar en un lloc segur.

FILL: Nosaltres també continuarem.

NÉT: Pare, mare. Jo em quedaré.

NÉTA: Què? Però com se't acut aquesta tonteria!

DONA: Deixa'l, el teu germà ja és gran per decidir.

FILL: M'agradaria molt que vinguessis amb nosaltres, però respecto la decisió.

6: Estarem bé, no us preocupeu.

1: Potser ha arribat el moment de fer camins diferents, això és tot.

2: Company, anirem preparant les coses. M'ajudes amb el mirall?

FILL: De seguida.

5: Com? El mirall màgic es queda aquí.

DONA: El mirall, ens l'endurem.

4: Però nosaltres el necessitem!

NÉT: El mirall es queda al nou poblat.

NÉTA: Ni pensar-ho. És la nostra guia!

6: I ara també la nostra!

(Nét i néta agafen el mirall i comencen a estirar-lo. Tothom comença a fer xivarri dient la seva i discutint-se. Finalment el mirall es trenca i surt volant en mil trossos. Silenci llarg.)

NÉTA: El mirall...

NÉT: ...S'ha trencat...

2: Els seus bocins s'han escampat per tot el món...

3: Ens hem quedat sense la nostra guia...

1: Què serà ara del nostre destí...?

4: Hem de recuperar els bocins!

5: Només així els podrem ajuntar de nou.

FILL: Ho sento, pare.

(tots comencen a dispersar-se, mentre van recollint trossos del mirall.)

AVI: Des d'aquell dia, el destí dels gitans va canviar, i la mala baixí, la mala sort, va fer que ja no fóssim tan ben rebuts pels llocs per on passàvem.

NEN1: I des d'aleshores continuem buscant els trossos del mirall?

AVI: Sí.

NEN2: Per això durant tants segles, els gitanos hem estat viatjant sense descans.

AVI: Si un dia trobeu un bocí d'aquell mirall màgic, gardeu-lo bé, potser aconseguirem ajuntar algun dia totes les seves parts.

NENS: Guaaauu...

ELS VINT GITANOS DESPISTATS

(22 ALUMNES. Escenari ple de fulles per terra i un arbre a l'extrem esquerre de l'escenari. Apareixen tres excursionistes amb un plànol, una motxilla i una cantimplora. Cansats, arriben al costat de l'arbre i seuen sota l'ombra. Beuen aigua de la cantimplora; poc a poc, un d'ells sembla reconèixer l'indret.)

EXCURSIONISTA1: Vaja... Quina sorpresa! Companys, no endevineu on som?

EXCURSIONISTA2: És clar, facilíssim! A Macedònia.

EX1: Sí, això és el país que estem visitant. Però podries ser més concret?

EX3: Jo ho sé! Som als voltants de la capital, a Skopje.

EX1: Encara més, més concret.

EX2: A prop de Sutka, el poble que acabem de passar!

EX1: No, més concret, encara molt més!

EX3: (dubtant) A... la natura?

EX1: Mireu, no us sona aquest lloc?

EX2: Aaaaahhh sí, sí! (pausa) No, em rendeixo.

EX1: Aquest és el famós arbre que els vint gitanos havien de tallar per fer el campanar de l'església de Sutka.

EX2: Aaaaaahhh! Ara ja sé de què parles. Quina història! *(dirigint-se a públic)* Aquest bosc pertany a Sutka, un poble on s'alternen les vivendes més humils amb edificacions ben modernes.

EX1: A Sutka gairebé tots els seus habitants són gitanos, des de l'alcalde fins al professor del poble. I és ben especial passejar pels seus carrers o comprar a les botigues o menjar en els seus bars.

EX3: Fa molts anys, el poble va viure una gran eufòria econòmica i això va produir que un augment de l'activitat cultural i social.

EX1: Però els diferents cultes religiosos van patir un retrocés, ja que la gent podia gaudir sense problemes dels plaers de la vida i no estaven per gaires pregàries...

(entra l'Alcalde i dos capellans)

CAPELLÀ1: Senyor Alcalde, haurem de fer alguna cosa perquè la nostra església s'ompli. Cada cop la gent del poble va més al teatre i a fer altres activitats i s'obliden de nosaltres.

CAPELLÀ2: I s'obliden de nosaltres.

ALCALDE: Bé, fa dies que hi penso. Haurem de pensar un pla perquè l'església torni a despertar l'interès dels habitants de Sutka.

CAP1: Ahir només s'hi van passar dues persones per l'església. Ell i jo.

CAP2: Ell i jo.

ALCALDE: Està bé, està bé. Reformarem l'església, li donarem un aire nou. Contractarem un arquitecte perquè s'encarregui de la tasca de restauració i hi construirem un campanar de 15 metres, què dic 15? De 20 metres, què dic 20? De... 25 metres d'alçada! Format per una sola peça de fusta. Tothom tindrà ganes d'acostar-s'hi per veure la nova església!

CAP1: Fantàstic!

CAP2: Fantàstic!

CAP1: Oh però... Però això serà difícil perquè en aquesta zona no abunden els arbres de grans dimensions.

CAP2: No abunden, no.

ALCALDE: No us amoïneu! No hi ha res impossible!

(marxen)

EX1: La decisió de l'Alcalde va ser ferma: construirien un campanar de 25 metres d'alçada.

EX2: Més o menys de l'alçada d'aquest arbre. Un dilluns al matí es van reunir l'Alcalde, els religiosos i l'arquitecte.

EX3: I van fer cridar a en Vània, que també era gitano com ells.

(entren l'Alcalde, els dos religiosos, l'arquitecte i Vània)

ALCALDE: Vània, t'hem fet venir perquè sabem que ets un dels pocs habitants que no té feina en el nostre poble.

ARQUITECTE: I tenim un encàrrec molt important per a tu.

CAPELLÀ 2: Molt important. *(tots se'l miren)*

ALCALDE: El govern municipal ha decidit restaurar l'església major i fer-hi un magnífic campanar que doni llustre a l'edifici...

ARQUITECTE: Volem que reclutis dinou gitanos més i organitzis una expedició al bosc a fi de portar un arbre prou gran per fer la torre del campanar de l'església major. Ha de fer més de vint-i-cinc metres d'alçada.

CAPELLÀ 1: Vània, ja tens feina!

VÀNIA: Ah... Bé...! D'acord...!

ALCALDE: Nosaltres et donarem destrals, cordes, serres, menjar i dues monedes d'or per a cadascun.

ARQUITECTE: Heu de sortir ben d'hora demà al matí.

CAPELLÀ 1: Us hi esperarem ben impacients. Sort i salut!

ALCALDE: Salut!

ARQUITECTE: Salut!

CAPELLÀ 2: Gràcies! (*se'l miren*) Salut, salut.

(marxen tots menys en Vània)

VÀNIA: Un arbre de més de vint-i-cinc metres... Un encàrrec especial del mateix alcalde... Això és una cosa ben important!

(marxa)

EX1: En Vània no tenia gaire clar com havien de ser aquestes dinou persones i les va reclutar com bonament va poder.

EX2: La qüestió és que l'endemà, quan ja es feia de dia, els vint gitanos sortien del poble.

EX3: A la recerca d'un arbre de vint-i-cinc metres per fer el campanar.

(entra Vània i els altres 19. Si pot ser, entren pel públic)

VÀNIA: Molt bé companys! Ho tenim tot?

2: Destral!

3: Serra!

4: Cordes!

5: El sarró amb les dues monedes d'or!

6: Pa!

7: Tomàquets!

8: Vi!

9: Cogombres!

10: Formatge fresc!

11: Pijama i sabatilles!

TOTS: Eeehh?

11: Ens quedarem a dormir, no?

TOTS: Aaaah!

12: Jo, ben bé, encara no sé què hem de fer...

13: Vània! Queda molt?

VÀNIA: Tant com triguem a trobar un arbre de 25 metres!

14: Doncs jo crec que per aquí ja hem passat.

15: I si anem cap a l'esquerra?

16: O millor, cap a la dreta.

17: Endavant, sempre endavant!

18: Estic molt cansat.

19: Tinc gana.

20: Podríem descansar i menjar una mica.

VÀNIA: Bona idea, aquests tomàquets fan tan bona olor!

(seuen en rotllana en un lateral. Mengen i descansen. Canvi de llums, nit)

19: Ja és de nit i encara no hem sopat.

17: Ens ho hem menjat tot al migdia.

15: Ara ja no ens queda menjar.

13: Doncs jo, si no menjo, no podré dormir.

9: Ssssshht, sento passes.

7: Serà un animal...

5: ...que ens ve a atacar?

3: O pitjor, un monstre...?

(tots s'ajunten en grup, espantats. Entra un pastor)

PASTOR: Caram, sembla que hagueu vist un monstre!

VÀNIA: No, no... estàvem... reunits.

2: Què et porta per aquí pastor?

PASTOR: Estic pasturant les ovelles.

4: Ovelles...?

6: Quina gana!

8: Amic, hem caminat tot el dia...

10: I ara estem morts de fam.

VÀNIA: Necessitem cinc de les teves ovelles per menjar-nos-les aquesta nit.

PASTOR: Ho sento, però no puc fer això.

12: Et donarem el que vulguis. Tenim diners.

PASTOR: Quants diners teniu?

VÀNIA: Tenim dues monedes d'or cadascun.

PASTOR: Mmmm... D'acord. *(els vol enganyar)* Per quaranta monedes d'or us vendré cinc de les meves ovelles. Us faig preu d'amic!

VÀNIA: Fet!

PASTOR: Veniu amb mi i podreu escollir les millors.

(tots marxen)

EX2: Van acceptar perquè no sabien sumar, però es van quedar sense cap moneda. Sigui com sigui, els vint homes van poder menjar aquella nit.

EX3: Per cert, no se'n van sortir massa amb el rostit, i la meitat dels bens es van socarrimar.

EX1: Però cremats i tot, se'ls van menjar.

14: Ara sí que dormirem ben plans.

11: Jo, com ja porto el pijama...

16: A mi m'han faltat les postres...

13: I taaant... unes maduixes amb nata...

15: O un iogurt amb mel...

17: Tindríem uns somnis ben dolços...

(comencen a estirar-se)

18: Un moment! No em deixeu a l'extrem, que em fa por. *(canvien de posició)*

20: Ara estic jo a l'extrem, i tinc por! *(canvien de posició)*

2: Doncs jo tampoc m'hi vull posar!

VÀNIA: Pastooooor! Amic pastor, has d'ajudar-nos!

3: Tenim son, però no volem dormir als extrems perquè tenim por.

4: Què podem fer?

PASTOR: Mmmmm... Acosteu-vos. Jo solucionaré el vostre problema.

(s'ajunten i fan una rotllana. El pastor els lliga amb una corda perquè no es moguin)

PASTOR: Apa, llest. Ara podreu dormir.

5: Gràcies amic. *(el pastor marxa)* Bona nit!

TOTS: Bona niiiit.

(sona un so de grills i després un gall. Canvi de llums cap a dia. Els 20 homes es van despertant.)

6: Bon diaaaa.

TOTS: Bon dia.

7: El sol ja ha sortit.

8: Cap amunt! *(s'intenten aixecar però no poden perquè estan lligats.)*

9: Això és impossible, ens quedarem així per sempre!

10: Tinc pipí...

11: I ara què farem?

12: Per què no cridem al pastor? Potser encara volta per aquí.

TOTS: Pastoor! *(entra el pastor)*

PASTOR: Què voleu? Estic molt ocupat.

VÀNIA: Si us plau, deslliga'ns!

PASTOR: Mmmmm... D'acord! Però a canvi, me'n duré les destrals, les serres i les cordes. *(els deslliga)*

TOTS: Gràcies!

PASTOR: Al final, he fet un bon negoci amb aquesta colla... *(marxa)*

13: I ara... a seguir buscant el nostre arbre!

14: Dreta... o esquerra?

15: Endavant!

TOTS: Endavant! *(comencen a caminar baixant per platea)*

VÀNIA: Mireu! Allà!

TOTS: Un arbre!

VÀNIA: Almenys deu fer uns trenta metres! *(s'hi acosten i puguen corrent dalt de l'escenari)*

16: No tenim destrals...

17: Ni serres...

18: Ni cordes...

19: Ni diners...

20: Ni menjar...

11: Sort que m'he dut el pijama.

2: I si... pensem?

VÀNIA: Bona idea! *(es queden immòbils, pensant)* Ja ho tinc! El farem caure amb la nostra força!

TOTS: Síiiii! *(els 20 homes comencen a empènyer l'arbre i a penjar-s'hi. Poc a poc es van lesionant)*

2: Ai, el meu coll!

3: El braç!

4: La mà!

5: El genoll!

6: El peu!

7: El dit del peu!

8: L'ungla del dit del peu!

9: Aiii, jo me'n torno cap al poble. *(comencen a marxar com poden)*

10: Quina mala experiència!

11: Tanta aventura no pot ser bona.

VÀNIA: Més valia quedar-se a casa.

EX3: D'aquells vint gitanos despistats, no n'hi va haver cap que portés a Sutka l'arbre per fer la torre del campanar de l'església major.

EX2: Van quedar tan tips d'aquella aventura que no van tenir ganes de sortir del poble mai més. Però els recordem amb afecte i estem molt orgullosos d'ells.

EX1: I som molt afortunats, perquè aquells sí que eren beneïts, però per sort, tota la resta, eren els llestos. Per això, generació rere generació, els gitanos i les gitanes seguim sent intel·ligents i ens agrada veure món.

EX3: Perquè els únics despistats, van quedar tancats a casa seva per sempre més.

EX2: Continuem la nostra aventura?

EX1 i 3: Sí! (*marxen*)